

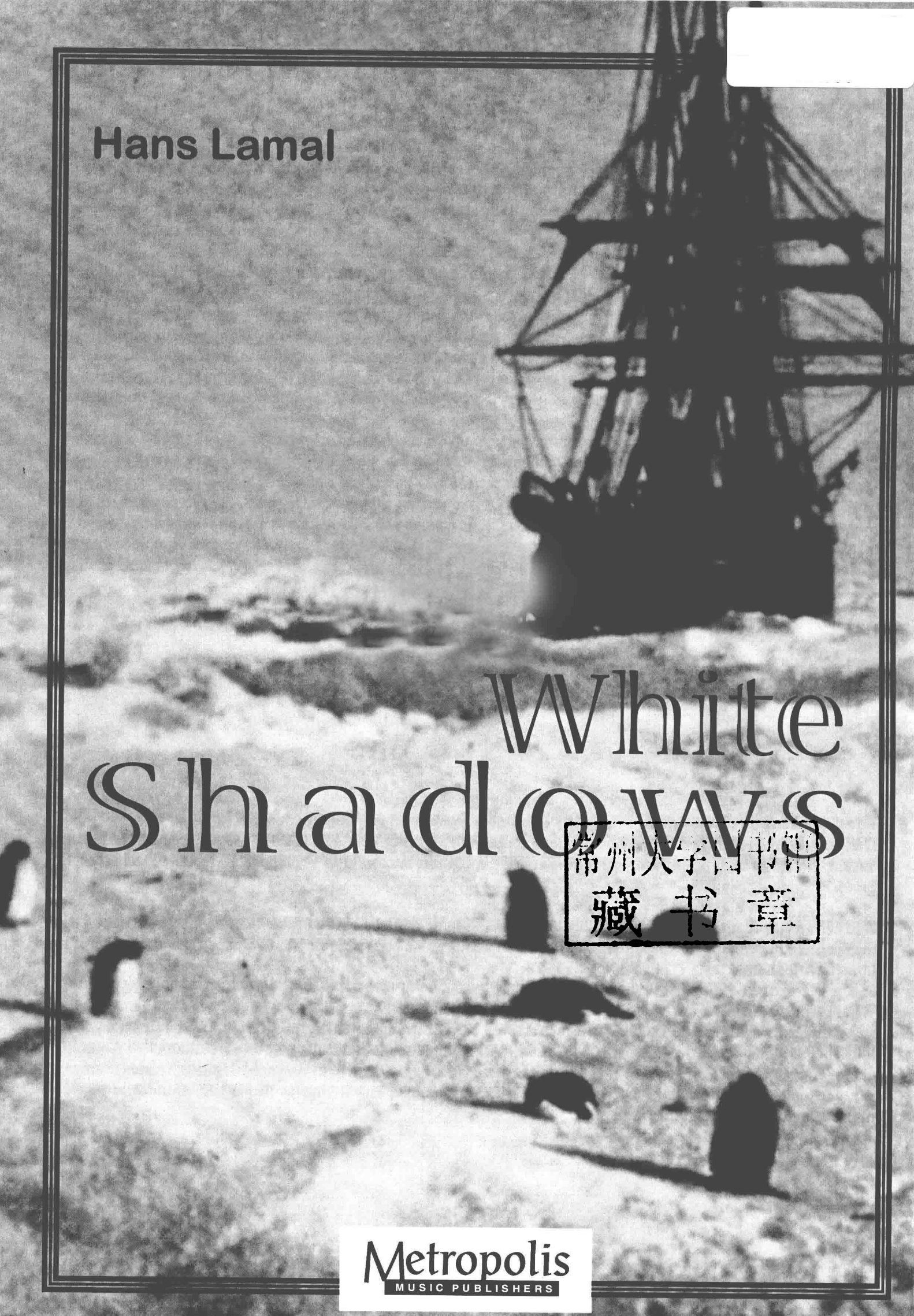
2 themes for piano by
Hans Lamal

"One of the great tragedies in Science is the slaying of a beautiful hypothesis by an ugly fact"
From idea to tourism, the myth of Antarctica

White
Shadows

A Documentary by Didier Volckaert

Metropolis
MUSIC PUBLISHERS

Hans Lamal

White Shadows

常州大学图书馆
藏书章

Metropolis
MUSIC PUBLISHERS

17世紀もの間、南極大陸は架空あるいは伝説の存在でしかなかった。しかし、その「未知の南方大陸」が発見されたことにより、1897年、人類史上初の科学的探検隊が南極大陸に向けて出発した。ベルギー人アドリアン・ド・ジェルラシを隊長とする探検船ベルジカは、南極大陸に到達するも、氷に閉ざされ漂流する運命を辿る・・・。

この『ホワイト・シャドース』は通常のドキュメンタリーとは異なり、南極大陸発見を英雄的に捉えるのではなく、また自然生態の破壊としても物語っていない。むしろ、「知る」ことを求めてやまない人間という存在の本質を、一人の人間の視点から解き明かそうとしている。南極探検者は果たして英雄なのか、それとも単なる無謀な愚か者なのか。それを分け隔てるものは一体何なのだろう？映画は、この人類最後の未踏の地へ自ら赴いたドキュメンタリー製作者の個人的経験を、1897年のベルジカ探検隊の史実に織り交ぜて描いている。彼はそこで、ディキシ・ダンセルクールと出会い、ベルジカ探検隊の足跡を求めてやってきたベルギー人観光客たちを乗せた砕氷船に出会う。そして彼らとともに、未だかつて誰も訪れたことのない『гент島』に史上初の第一歩を踏み入れることになるのだ。

南極大陸はかつて、究極の架空の地であった。そして今では、誰にも、あるいはどの国にも領有権のない最後の領域となってしまった。それ故、この映画製作者にとって南極大陸は、21世紀に生きる我々人類が答えを見い出さなければならない様々な問題を提示しているのである：古来、未知のものを探り、それに名前をつけて所有することを求めてやまない人間の衝動に、我々はどう対処すればいいのだろうか？入植、科学の発展、あるいは善意のエコツーリズム…その目的次第で、我々が裁量判断してもいいのだろうか？テクノロジーの発展は、人間に全てのものを手に入れる権利までも与えたのだろうか？グーグルアースによって地球上の全ての場所がだれにでも見つけられるようになった今でも、ジュール・ヴェルヌがかつて描いたような空想上の世界は、果たして存在しうるのだろうか？

The first scientific expedition in the history of human exploration was launched in 1897.

Destination: the recently discovered continent of Antarctica, which for more than 17 centuries had been nothing but an idea, a presumption, a myth. The Belgica expedition successfully reached Antarctica... and froze fast there.

One century later, a documentary filmmaker charts the same course to Antarctica on an icebreaker packed with tourists. He hopes to arrive at an island no human has ever set foot on - an island that carries the name of his hometown: Ghent.

What shall we do with our age-old urge to explore, expand, give names, and take possession ? Does it make any difference whether we do this in the name of colonization, scientific progress or well-intentioned eco-tourism? Do we have to do things just because they've become technologically possible ? Unlike most Antarctica documentaries, White Shadows is not concerned with tales of heroic discovery or ecological disaster. Rather, it is a personal exploration about the human quest for knowledge, an attempt to probe the boundaries between improvement and digression.

In 1897 vertrok de eerste wetenschappelijke expeditie in de geschiedenis van menselijke exploratie. Het doel was het pas daarvoor ontdekte Antarctica, een continent dat 17 eeuwen lang niets meer was geweest dan een idee, een veronderstelling, een mythe. De Belgica expeditie, onder leiding van de Belg Adrien de Gerlache, bereikte Antarctica ... en vroom er vast.

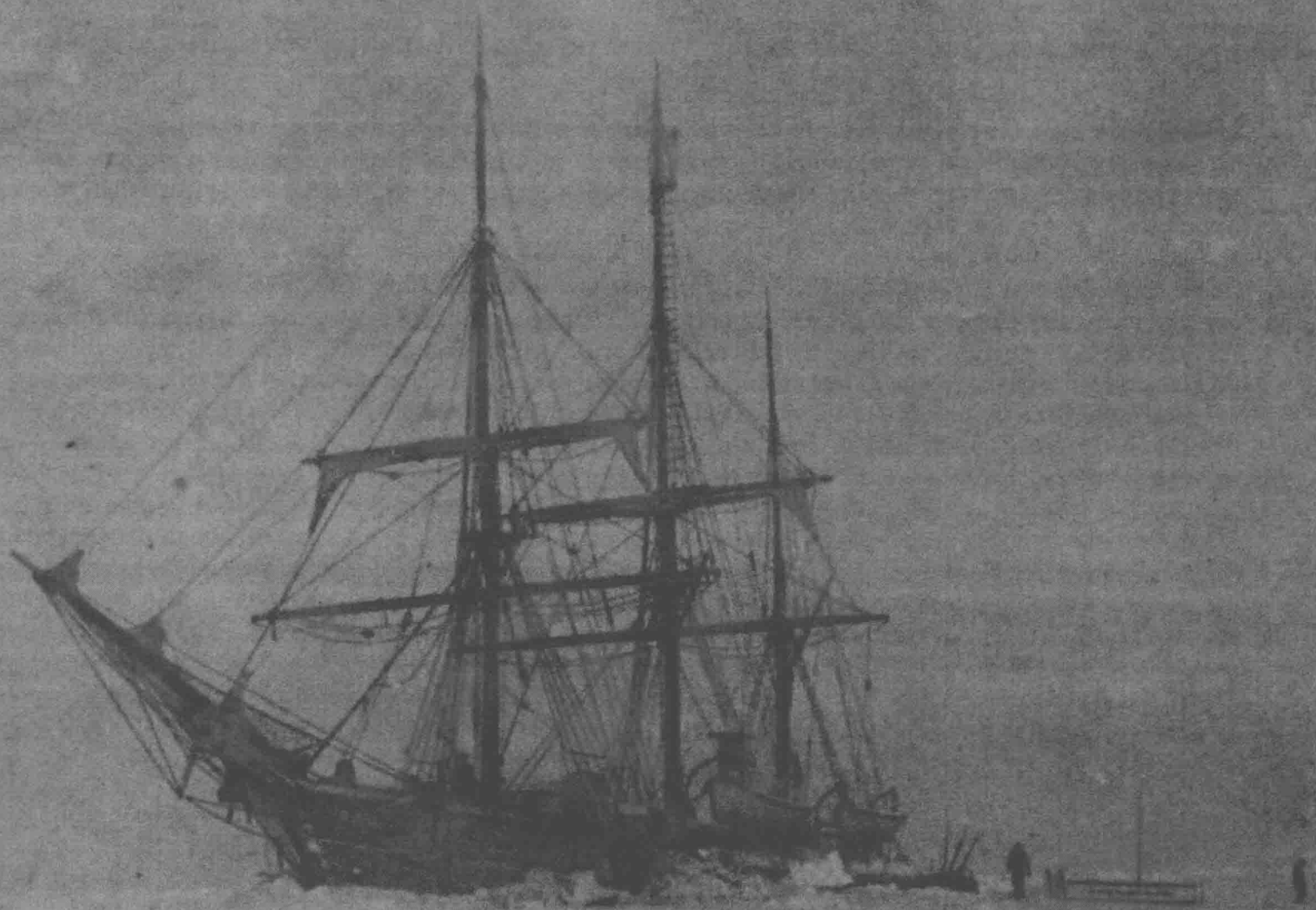
In tegenstelling tot vele andere Antarctica-documentaires verhaalt White Shadows niet zozeer heroïsche ontdekkingen, of ecologische rampverhalen, maar is het een persoonlijk aftasten van het menselijk zoeken naar kennis: wat maakt de ene poolreiziger tot held en de andere tot gekke avonturier? De film verweeft de historische Belgica expeditie van 1897 met de persoonlijke ervaringen van de documentairemaker die zelf naar het laatste niemandsland op aarde trok. Hij ontmoet er Dixie Dancercoer, zijn eerste pinguïn en een ijsbreker vol Belgische toeristen in het spoor van de Belgica expeditie. Samen zullen ze voor het eerst in de geschiedenis landen op het eerder nooit betreden eiland "Gand" / "Gent eiland".

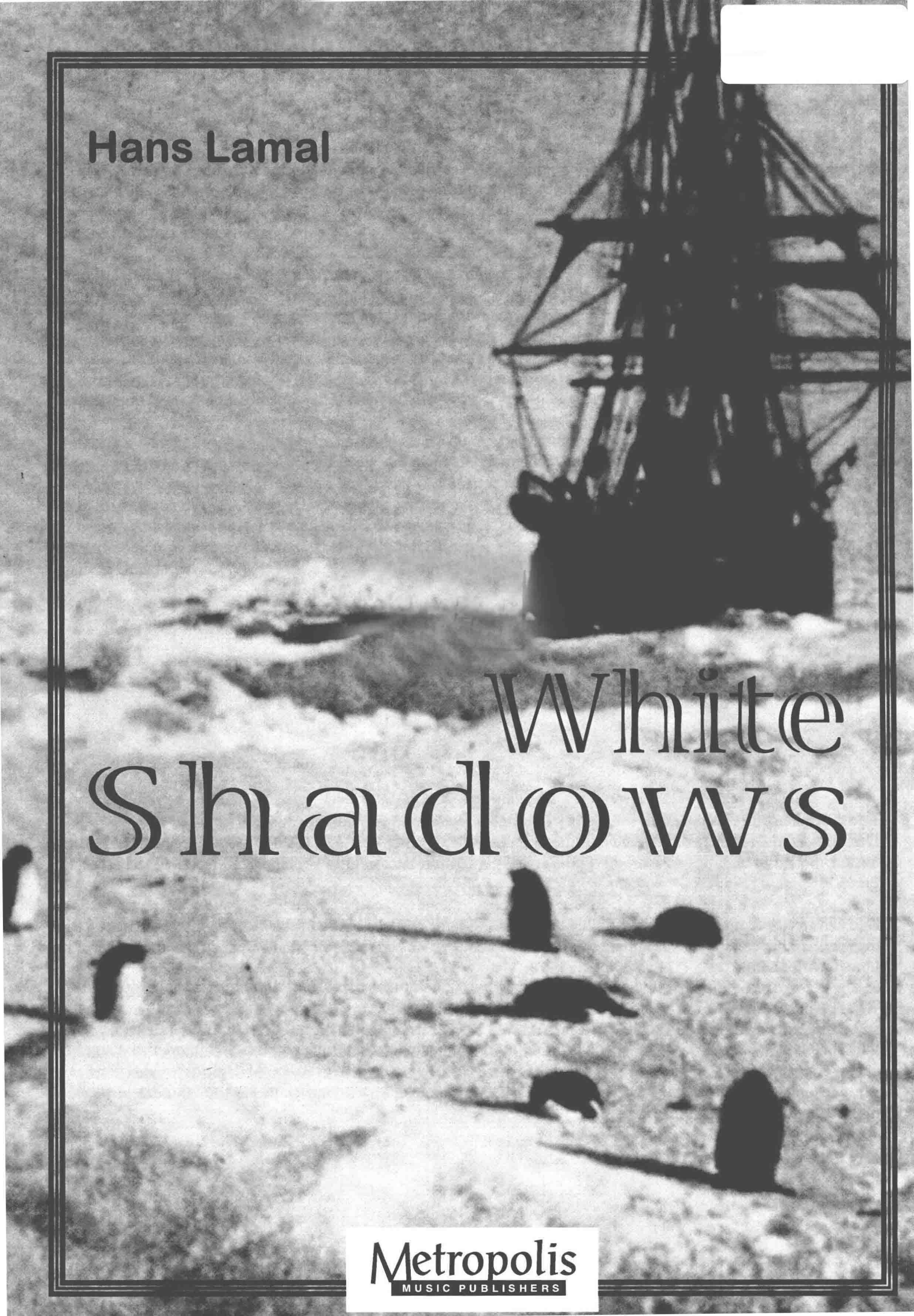
Antarctica was de laatste ultieme imaginaire plaats op aarde. Vandaag is het het laatste gebied dat (nog) geen eigendom is van een land, bedrijf of individu. Voor de filmmaker vormt Antarctica daarom de kristallisering van de vragen waar de mens aan het begin van de 21ste eeuw een antwoord op moet geven: Wat doen we met onze historische drang tot exploreren, benoemen, en er bezit van nemen? Maakt het een verschil of het gebeurt in naam van kolonisatie, wetenschappelijke vooruitgang of eco-toerisme met de beste bedoelingen? Moeten we dingen doen, gewoonweg omdat ze technisch mogelijk zijn? Bestaan de imaginaire werelden van Jules Verne nog op deze Google Earth?

1897 vit le départ de la première expédition scientifique de l'histoire de l'exploration humaine. L'objectif était l'Antarctique, un continent qu'on venait de découvrir et qui, durant plus de dix-sept siècles, n'avait été ni plus ni moins qu'une idée, une supposition, un mythe. L'expédition Belgica atteignit l'Antarctique ... et y fut bloquée par les glaces.

Un siècle plus tard, le documentariste suit la trace de cette expédition à bord d'un brise-glace bourré de touristes. Cette fois, l'objectif est d'atterrir sur une petite île inexplorée qui porte le nom de sa ville natale: Gent (Gand).

Que faisons-nous de notre impulsion historique à explorer, nous étendre, nommer, prendre possession? Cela fait-il une différence si l'exploration a pour motif la colonisation, le progrès scientifique ou un éco-tourisme bien intentionné? Faut-il entreprendre des choses simplement parce qu'elles sont techniquement possibles? A l'inverse de nombreux autres documentaires sur l'Antarctique, White Shadows ne joue pas sur le registre de la découverte héroïque ou de la catastrophe écologique. Il propose une approche personnelle de la quête humaine de connaissance(s) et sonde la frontière entre ce qui nous enrichit et ce qui nous perd.

Hans Lamal

White Shadows

Metropolis
MUSIC PUBLISHERS

17世紀もの間、南極大陸は架空あるいは伝説の存在でしかなかった。しかし、その「未知の南方大陸」が発見されたことにより、1897年、人類史上初の科学的探検隊が南極大陸に向けて出発した。ベルギー人アドリアン・ド・ジェルラシを隊長とする探検船ベルジカは、南極大陸に到達するも、氷に閉ざされ漂流する運命を辿る・・・。

この『ホワイト・シャドース』は通常のドキュメンタリーとは異なり、南極大陸発見を英雄的に捉えるのではなく、また自然生態の破壊としても物語っていない。むしろ、「知る」ことを求めてやまない人間という存在の本質を、一人の人間の視点から解き明かそうとしている。南極探検者は果たして英雄なのか、それとも単なる無謀な愚か者なのか。それを分け隔てるものは一体何なのだろう？映画は、この人類最後の未踏の地へ自ら赴いたドキュメンタリー製作者の個人的経験を、1897年のベルジカ探検隊の史実に織り交ぜて描いている。彼はそこで、ディキシー・ダンセルクールと出会い、ベルジカ探検隊の足跡を求めてやってきたベルギー人観光客たちを乗せた砕氷船に出会う。そして彼らとともに、未だかつて誰も訪れたことのない『гент島』に史上初の第一歩を踏み入れることになるのだ。

南極大陸はかつて、究極の架空の地であった。そして今では、誰にも、あるいはどの国にも領有権のない最後の領域となってしまった。それ故、この映画製作者にとって南極大陸は、21世紀に生きる我々人類が答えを見い出さなければならない様々な問題を提示しているのである：古来、未知のものを探り、それに名前をつけて所有することを求めてやまない人間の衝動に、我々はどう対処すればいいのだろうか？入植、科学の発展、あるいは善意のエコツーリズム…その目的次第で、我々が裁量判断してもいいのだろうか？テクノロジーの発展は、人間に全てのものを手に入れる権利までも与えたのだろうか？グーグルアースによって地球上の全ての場所がだれにでも見つけられるようになった今でも、ジュール・ヴェルヌがかつて描いたような空想上の世界は、果たして存在しうるのだろうか？

The first scientific expedition in the history of human exploration was launched in 1897.

Destination: the recently discovered continent of Antarctica, which for more than 17 centuries had been nothing but an idea, a presumption, a myth. The Belgica expedition successfully reached Antarctica... and froze fast there.

One century later, a documentary filmmaker charts the same course to Antarctica on an icebreaker packed with tourists. He hopes to arrive at an island no human has ever set foot on - an island that carries the name of his hometown: Ghent.

What shall we do with our age-old urge to explore, expand, give names, and take possession ? Does it make any difference whether we do this in the name of colonization, scientific progress or well-intentioned eco-tourism? Do we have to do things just because they've become technologically possible ? Unlike most Antarctica documentaries, White Shadows is not concerned with tales of heroic discovery or ecological disaster. Rather, it is a personal exploration about the human quest for knowledge, an attempt to probe the boundaries between improvement and digression.

In 1897 vertrok de eerste wetenschappelijke expeditie in de geschiedenis van menselijke exploratie. Het doel was het pas daarvoor ontdekte Antarctica, een continent dat 17 eeuwen lang niets meer was geweest dan een idee, een veronderstelling, een mythe. De Belgica expeditie, onder leiding van de Belg Adrien de Gerlache, bereikte Antarctica ... en vroom er vast.

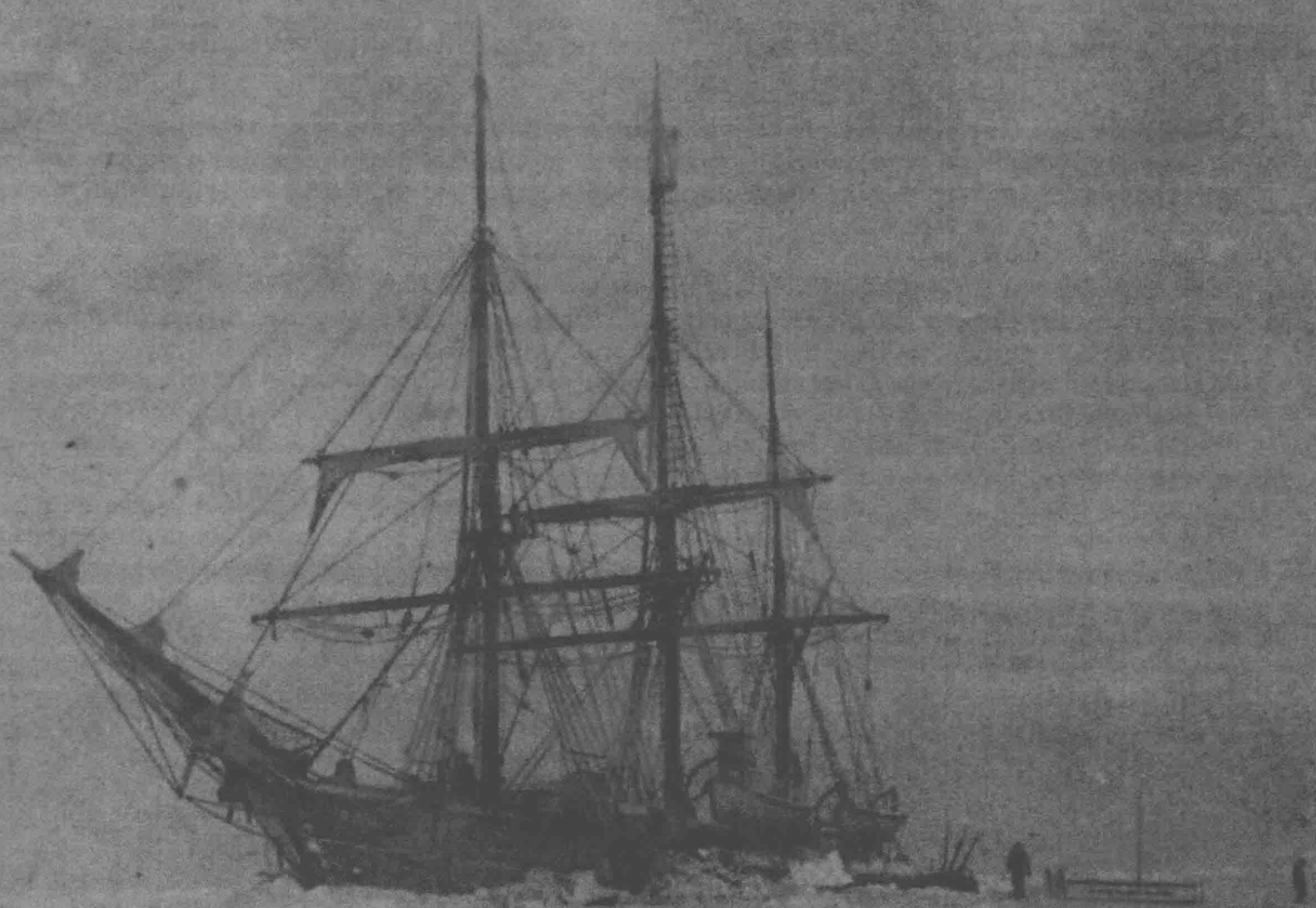
In tegenstelling tot vele andere Antarctica-documentaires verhaalt White Shadows niet zozeer heroïsche ontdekkingen, of ecologische rampverhalen, maar is het een persoonlijk aftasten van het menselijk zoeken naar kennis: wat maakt de ene poolreiziger tot held en de andere tot gekke avonturier? De film verweeft de historische Belgica expeditie van 1897 met de persoonlijke ervaringen van de documentairemaker die zelf naar het laatste niemandsland op aarde trok. Hij ontmoet er Dixie Dancercoer, zijn eerste pinguïn en een ijsbreker vol Belgische toeristen in het spoor van de Belgica expeditie. Samen zullen ze voor het eerst in de geschiedenis landen op het eerder nooit betreden eiland "Gand" / "Gent eiland".

Antarctica was de laatste ultieme imaginaire plaats op aarde. Vandaag is het het laatste gebied dat (nog) geen eigendom is van een land, bedrijf of individu. Voor de filmmaker vormt Antarctica daarom de kristallisering van de vragen waar de mens aan het begin van de 21ste eeuw een antwoord op moet geven: Wat doen we met onze historische drang tot exploreren, benoemen, en er bezit van nemen? Maakt het een verschil of het gebeurt in naam van kolonisatie, wetenschappelijke vooruitgang of eco-toerisme met de beste bedoelingen? Moeten we dingen doen, gewoonweg omdat ze technisch mogelijk zijn? Bestaan de imaginaire werelden van Jules Verne nog op deze Google Earth?

1897 vit le départ de la première expédition scientifique de l'histoire de l'exploration humaine. L'objectif était l'Antarctique, un continent qu'on venait de découvrir et qui, durant plus de dix-sept siècles, n'avait été ni plus ni moins qu'une idée, une supposition, un mythe. L'expédition Belgica atteignit l'Antarctique ... et y fut bloquée par les glaces.

Un siècle plus tard, le documentariste suit la trace de cette expédition à bord d'un brise-glace bourré de touristes. Cette fois, l'objectif est d'atterrir sur une petite île inexplorée qui porte le nom de sa ville natale: Gent (Gand).

Que faisons-nous de notre impulsion historique à explorer, nous étendre, nommer, prendre possession? Cela fait-il une différence si l'exploration a pour motif la colonisation, le progrès scientifique ou un éco-tourisme bien intentionné? Faut-il entreprendre des choses simplement parce qu'elles sont techniquement possibles? A l'inverse de nombreux autres documentaires sur l'Antarctique, White Shadows ne joue pas sur le registre de la découverte héroïque ou de la catastrophe écologique. Il propose une approche personnelle de la quête humaine de connaissance(s) et sonde la frontière entre ce qui nous enrichit et ce qui nous perd.

WHITE SHADOWS

Main Theme from the cinema documentary WHITE SHADOWS

HANS LAMAL

dreamily ♩ = 132

pp

mp

pp

ped

ped simile

poco rit.

1.

9

3

5

1 2 1 3 5

3 3 1 3 4 5

1 2 3 2 5 3 2

5 5 1 4 3 4 5

2 4 1 2 4

3 2 5 3 2

4 4 5 5 4 4 5 5

1 2 1 (h) 2 2

2 1 2 2

3 2 5 3 2 1

11. *poco rit.*

A tempo

mp

13. *mp*

15.

17. *mf*

19. *mf*

poco rit.

21 *f*

A tempo

23 *mp* *pp*

25

27

29 *poco rit.*

a tempo
mysterioso

31 *p* *dim poco a poco*

33

35

37 *rit.* *sempre dim e perdendosi* *Ped.*

40 *ppp*

CRYSTAL SILENCE

Theme from the cinema documentary WHITE SHADOWS

mysterious ♩ = 70

HANS LAMAL

INTRO (AD LIBITUM)

8va

pp

Ped.

a tempo
peaceful

mp

pp

5 2 1 5 4 3 2 1 5

5 2 1 5 1 2 4 4 2 1 4 2

(Λ)

mf

5 4 2 1 5 2 1 1 2 1 4 2 1 5 1 2

12

Measures 12-13 of a piano piece. The key signature has two flats (B-flat and E-flat). Measure 12 features a melody in the right hand starting on a whole note G4, followed by eighth notes, and a bass line with a four-measure rest followed by eighth notes. Measure 13 continues the melody with a slur over a descending eighth-note scale and a bass line with eighth notes. Fingerings are indicated with numbers 1-5. Dynamics include *mp* and *pp*.

14

Measures 14-15. Measure 14 continues the melody with a slur over a descending eighth-note scale and a bass line with eighth notes. Measure 15 features a melody with a slur over a descending eighth-note scale and a bass line with eighth notes. The system ends with a double bar line and a key signature change to one flat (B-flat). Fingerings are indicated with numbers 1-5. Dynamics include *mp*.

16

Measures 16-17. Measure 16 features a melody with a slur over a descending eighth-note scale and a bass line with eighth notes. Measure 17 continues the melody with a slur over a descending eighth-note scale and a bass line with eighth notes. The system ends with a double bar line and a key signature change to one flat (B-flat). Fingerings are indicated with numbers 1-5. Dynamics include *mp* and *p*.

18

Measures 18-19. Measure 18 features a melody with a slur over a descending eighth-note scale and a bass line with eighth notes. Measure 19 continues the melody with a slur over a descending eighth-note scale and a bass line with eighth notes. The system ends with a double bar line and a key signature change to one flat (B-flat). Fingerings are indicated with numbers 1-5. Dynamics include *mp* and *pp*.

20

Measures 20-21. Measure 20 features a melody with a slur over a descending eighth-note scale and a bass line with eighth notes. Measure 21 continues the melody with a slur over a descending eighth-note scale and a bass line with eighth notes. The system ends with a double bar line and a key signature change to one flat (B-flat). Fingerings are indicated with numbers 1-5. Dynamics include *mp* and *mf*.

22

8va

cresc

4 3 1 5 3 5 2 1 (2) (4) 5 (2) 1 (5)

24

8va

5

4

2

5

1

2

4

1

f

5

4

(b)

1

2

1

3

5

1

2

4

5

2

1

5

(2)

2

1

2

1

2

5

1

3

(Λ)

26

4

2

1

4

2

5 2 1 3 1 2 3 2 1 3 5

5 3 1 3 1 2 1 2 4 1 2 5

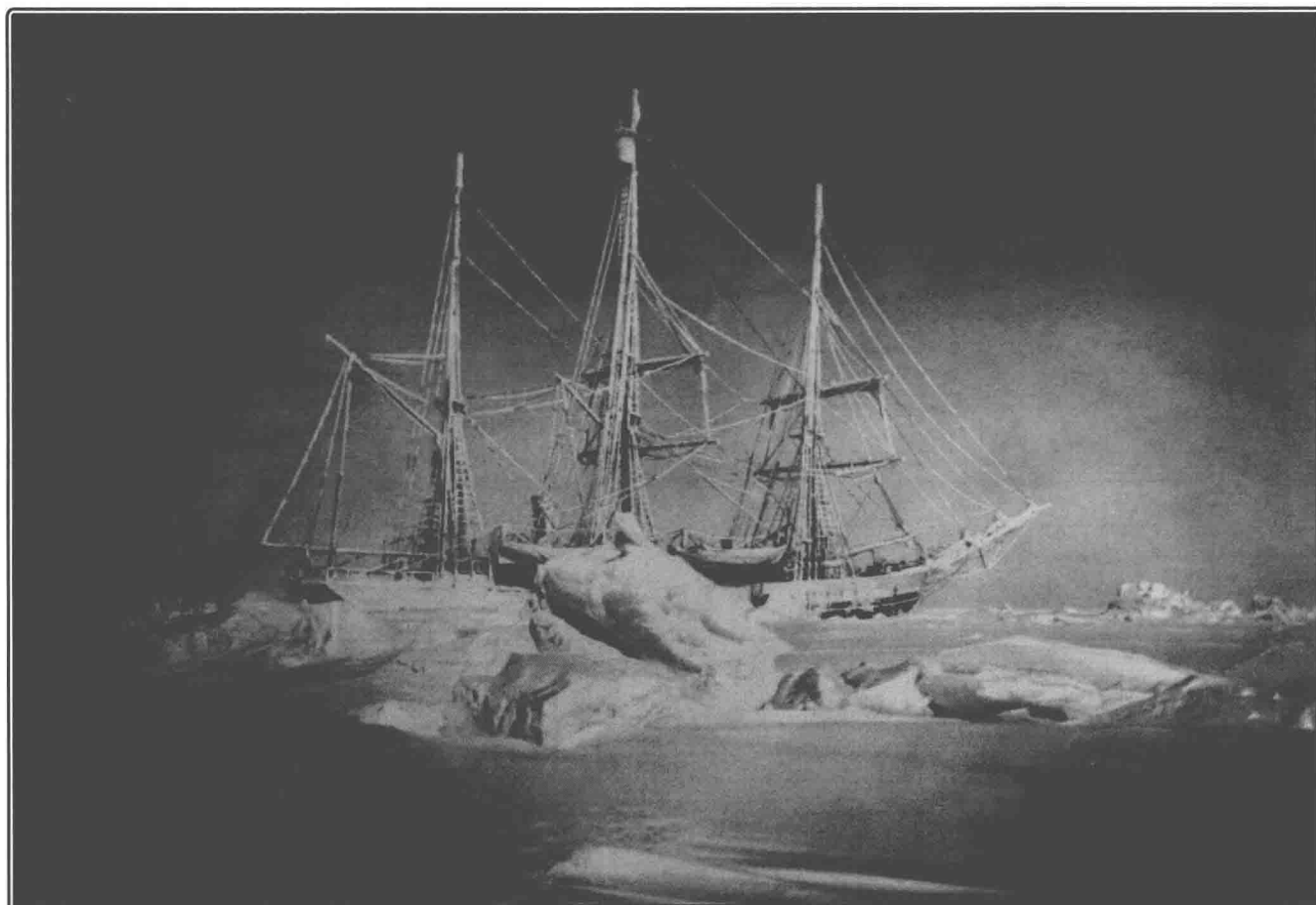
[illegible]

White Shadows - Written, produced, filmed and edited by Didier Volckaert

Voices:

Narrator:	Günther Lesage
de Gerlache:	Eric Pauwels
Lecointe:	Anton Iffland Stettner
Dr. Cook:	Jo Thielemans
Racovitza:	Ciprian Homorodean
Roald Amundsen:	Heine Rosdal Avdal
Van Mirlo:	Hugo van Dienderen

Music	Hans Lamal
Research	Josef Verlinden & Didier Volckaert
Editing Dr.	An van Dienderen
Photography.....	© Laurent Dick / www.polar-photo.com
Video Images	Troy Henkels & Dixie Dancercoer

"While images are the essence of cinema, music is the element which brings those images alive... . The music of Hans Lamal creates the perfect atmosphere. It makes the waters of Antarctica tempting as never before; the ice dangerously treacherous... . For a director it is a privilege to be able to work with this music!"

Didier Volckaert